Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἀπριλίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 15

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 117.)

— Οἱ δρόμοι εἶνε φοβερὰ ἀνώμαλοι· ἄλλοτε πρέπει νὰ προχωρήσῃ κανεὶς διὰ μέσου τῆς κοίτης ἀπεξηραμένου χειμάρρου, ἄλλοτε πρέπει νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ νὰ σπρώχνῃ τοὺς τροχοὺς διὰ νὰ ἀναβῇ ὑψηλὸν ἀνήφορον, ἄλλοτε πρέπει νὰ κόψῃ ἕνα κολοσσιαῖον κλάδον ὅστις φράττει τὸν δρόμον...

— Πόσον διασκεδαστικώτερα καὶ ποικιλώτερα εἶνε αὐτὰ ἀπὸ τὴν μονότονον ἔκτασιν τῶν τροχιῶν τοῦ σιδηροδρόμου, τὸν ὁποῖον φαίνεται ἐπενόησαν ἐπίτηδες, διὰ νὰ κάμουν τὸν κόσμον ν' ἀποστραφῇ τὰ ταξείδια! εἶπεν ἡ λαίδη Θεοδώρα...

— Καὶ ἐν ᾧ ἑτοιμάζεται κανεὶς μετὰ τὸν δρόμον τῆς ἡμέρας ν' ἀναπαυθῇ, βλέπει εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης καμμίαν οἰκογένειαν λεόντων!..

— Μήτε λέξιν παραπάνω! Σᾶς ἀκολουθῶ εἰς τὸ Μασσαιχώριον, ἄν, ἐννοεῖται, δὲν σᾶς δίδωμεν ἐνόχλησιν.

— Σιγά, σιγά, καλή μου φίλη, πρὸς Θεοῦ, μὴ βιάζεσθε τόσον... Καὶ πῶς θὰ ταξειδεύσωμεν; μὲ τὴν βῳδάμαξαν;

— Δὲν εἶνε τόσον κοπιαστικὸν ὅσον νομίζει κανείς, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος· τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ βασιλεῖς ποῦ ἤθελαν πολὺ τὴν ἡσυχίαν των, μὲ τέτοιας ἁμάξας ἐταξείδευαν.

— Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ταξειδίου εἶνε ὁ ὡραιότερος, εἶπεν ἡ λαίδη Χίτζινς· διὰ τοῦτο, χωρὶς κανένα δισταγμόν, προτείνω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Μασσαιχώριον· αὐτὸ ἦτο πρὸ πολλοῦ τὸ ὄνειρόν μου.

Ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα, μετέβησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἴδουν τὴν ἅμαξαν καὶ προετοιμάσουν τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τρεῖς ἀκόμη ἐπιβάτας. Εὗρον δὲ τὸν Μπολόλον καθήμενον ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα, μὲ ὅλην τὴν πεῖναν ἡ ὁποία τὸν ἐβασάνιζε, διότι ἦτο ἤδη ἀργά. Ὁ Γεράρδος ἔστειλε τὸν ταλαίπωρον εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ εὕρῃ τοὺς συντρόφους του.

Ἡ μακρὰ ἅμαξα ἦτο διῃρημένη εἰς τρία διαμερίσματα· ὀπίσω ἦτο ἡ ἀποθήκη, ἐμπρὸς ἡ θέσις τῶν μαύρων, εἰς δὲ τὸ κέντρον ἡ σκηνὴ τῶν κυρίων. Τὸ διαμέρισμα τοῦτο τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ Γεράρδου ἦτο ἁπλούστατον· οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τὴν σκληραγωγίαν. Οἱ νέοι ἐπιβάται ἐδήλωσαν ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ταξειδίου. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπῆλθον οὗτοι εἰς τὸ πλοῖον, οἱ δύο ἀδελφοί, οἵτινες ἤθελον νὰ ἔχῃ πᾶσαν δυνατὴν ἄνεσιν ἡ ὡραία λαίδη, μετέβησαν εἰς τὸν Σαπίραν· οὗτος δὲ εὗρεν εἰς τὰ ἀνεξάντλητα βάθη τοῦ καταστήματός του ὅ,τι ἐζήτησαν. Τοιουτοτρόπως τὸ κεντρικὸν διαμέρισμα ἀπετελέσθη ἀπὸ δύο μέρη, ἴσα μὲν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν ἀλλ' ὅλως διόλου ἀνόμοια ὡς πρὸς τὴν κομψότητα. Τὸ ἕν ἦτο ἁπλούστατον, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ προωρισμένον διὰ τὴν λαίδην Θεωδώραν, ἦτο ἐστρωμένον μὲ θαυμασίους τάπητας καὶ μεταξωτὰ προσκεφάλαια.

Ἀνεχώρησαν· τὸ ταξείδιον ἦτο καὶ πάλιν ὡραιότατον. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἀνώμαλοι καὶ γραφικοί, οἱ σταθμοὶ ζωηροὶ καὶ φαιδροί· τὸ δὲ κυνήγιον ἦτο ἀφθονώτατον. Ἀλλὰ φεῦ! οὐδὲ ἴχνος λέοντος ἐφάνη τὴν φορὰν αὐτήν. Εἰς μάτην ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Γεράρδος ἐστάθμευσαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, περιμένοντες νὰ ἴδουν καὶ πάλιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης περιπατοῦντας μεγαλοπρεπῶς τοὺς λέοντας. Ἡ λαίδη Θεοδώρα ἔμεινεν ἄγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην διὰ νὰ μὴ στερηθῇ τὸ θέα-

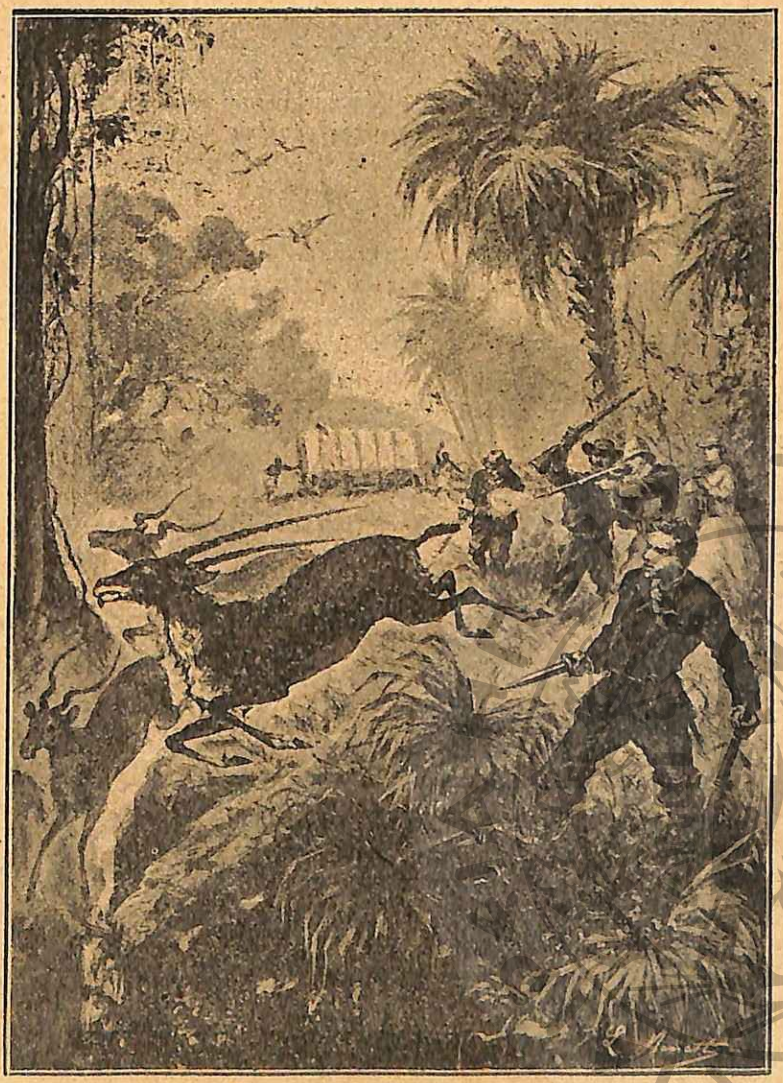

« Τὸ δὲ κυνήγιον ἦτο ἀφθονώτατον. (Σελ. 125, στήλ. γ')

μα, τὸ ὁποῖον τόσον διακαῶς ἐπόθει....

Τὴν αὐγὴν ἠναγκάσθησαν νὰ κινήσουν, ἡ δὲ λαίδη Θεοδώρα καὶ ὁ Γεράρδος ἦσαν ἀπαρηγόρητοι. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἄλλα θεάματα εἵλκυσαν τὴν προσοχήν των καὶ ἡ ἀποτυχία ἐλησμονήθη. Ἐπὶ τέλους ἐφάνη τὸ ὕψωμα τὸ περιβάλλον ὡς διὰ ζώνης τὸ Μασσαιχώριον. Ὁ Γεράρδος ἠθέλησε νὰ προειδοποιήσῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφήν του περὶ τῆς ἐλεύσεως τῶν τριῶν εὐγενῶν ξένων, χαράξας δὲ γραμμάς τινας ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, ἔδωκεν αὐτὰς εἰς τὸν Ζούμπον, ὁστις ἦτο δρομεὺς πρώτης τάξεως, νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν Κοραλίαν.

Ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ ἡ Κοραλία, βοηθούμεναι καὶ ἀπὸ τὴν Λίναν καὶ τὴν Μαργαρόναν, διηυθέτησαν τὰ πάντα καὶ διεκόσμησαν τὰ δωμάτια μὲ πολλὴν καλαισθησίαν. Εἰς γραφικωτάτην θέσιν εὑρίσκετο ἡ ξυλίνη ἔπαυλις, ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος γιγαντιαίων δένδρων· ἐντὸς τοῦ δάσους ἠκούετο τὸ γλυκὺ κελάρυσμα τοῦ ποταμίου, τὸ ὁποῖον, σχηματίζον χαρίεντας ἑλιγμούς, ἔτρεχε νὰ χυθῇ εἰς τὸν Ζαμπέζην. Ὅτε δὲ ἡ ἅμαξα εὑρέθη ἔξαφνα πρὸ τῆς ὡραίας ἐκείνης κατοικίας, κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μασσαὶ ἐχαιρέτισαν μετὰ συγκινήσεως τὸν λόρδον Φαΐρρηλδ, ὡς σωτῆρα τοῦ υἱοῦ των. Μετὰ δὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πρώτων φιλοφρονήσεων, οἱ ξένοι ὡδηγήθησαν εἰς τὰ δωμάτιά των ὅπως ἀναπαυθῶσι.

Μετ' ὀλίγον, ἡ λαίδη Θεοδώρα καὶ ἡ Κοραλία εἶδον ὅτι συνεβιβάζοντο θαυμάσια. Ἡ λαίδη παρεκάλεσε τὴν Κοραλίαν νὰ διηγηθῇ εἰς αὐτὴν τὰς περιπετείας της, αὕτη δὲ διηγήθη μετ' ἀφελείας τὴν πλήρη κινδύνων πορείαν της.

Ἐπειδὴ δὲ συχνὰ ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ Γολιάθ, ἡ λαίδη Χίτζινς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν ὀνομαστὸν ἐλέφαντα.

— Θὰ εἶνε πλησίον τοῦ ποταμίου, εἶπεν ἡ Κοραλία· κάθε βράδυ πηγαίνομεν ἐκεῖ καὶ τὸν καληνυκτίζομεν, πρὶν ἀποσυρθῇ εἰς τὸ σπίτι του.

— Εἶνε ἱκανὸς νὰ δυσαρεστηθῇ διότι ἀργήσαμεν ἀπόψε, εἶπεν ἡ Λίνα.

— Βλέπω ὅτι ὁ ἐλέφας σας ἔχει χαρακτῆρα! εἶπε γελῶσα ἡ λαίδη Θεοδώρα. Λέγετε νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ μὲ εὐγένειαν;

— Ὤ, χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ βεβαιότητος. Ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὴν καλὴν συντροφιάν.

Ἐξεκίνησαν ἐν σώματι, διευθυνόμενοι εἰς τὸ ποτάμιον. Δὲν ἐβράδυναν δὲ νὰ ἴδουν ὑπὸ τὰ δένδρα τὸ ὀγκῶδες σῶμα τοῦ Γολιάθ.

— Εἶχες δίκαιον, Λίνα, εἶνε δυσαρεστημένος εἶπεν ἡ Κοραλία. Μᾶς στρέφει τὰ νῶτα, ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς ἡμᾶς ὅπως κάμνει πάντοτε.

— Τὸν παραχαϊδεύετε, βλέπω, δεσποινίς.

— Τοῦ ἀρέσουν αἱ περιποιήσεις· ἄλλως τε ἡ δυσαρέσκειά του περνᾷ εὔκολα, μὲ ἕνα καλὸν λόγον.

Ἡ νεᾶνις ταχύνασα τὸ βῆμά της, ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἐλέφαντα, ἀποταθεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν μὲ γλυκεῖς λόγους, τῷ ἔδωκε παξιμάδια καὶ βανάνας. Ἐπί τινα δευτερόλεπτα ὁ Γολιάθ, ὅμοιος πρὸς παιδὶ κακιωμένον, προσεποιήθη, ὅτι δὲν τὴν ἤκουσε· ἀλλὰ βαρυνθεὶς μετ' ὀλίγον τὴν ἐπιτετηδευμένην ἐκείνην ἀξιοπρέπειαν, μετέβαλε τρόπον. Ἐκίνησε τὰ ὦτά του, ὕψωσε τὴν προβοσκίδα του, ἐξέβαλε μικρὰς φαιδρὰς κραυγάς, δεικνύων ὅτι ἦτο εὐχαριστημένος· ἔπειτα ἔγιναν αἱ συστάσεις· ὁ Γολιὰθ ἐδέχθη μὲ χάριν ἐλέφαντος ἓν παξιμάδιον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς λαίδης Θεοδώρας, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς χαυλιόδοντός του ἐν ᾧ ἡ Κοραλία ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὑπερήφανος δὲ διὰ τὸ θελκτικὸν φορτίον τὸ ὁποῖον ἔφερε, ἐπεριπάτει ὑποκάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ

Τὴν ἐπαύριον, ἡ Κοραλία ὡδήγησε τὴν λαίδην Θεοδώραν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Μωβιλαίων, ἐν ᾧ ὁ κ. Μασσαὶ καὶ οἱ δύο υἱοί του ὡδήγουν τὸν λόρδον Φαϊρφήλδ καὶ τὸν Ἀλγερνων Χίτζινς εἰς τὸ μεταλλεῖον.

Τὸ μεταλλεῖον περιεφράσσετο τώρα μὲ περίβολον ἐκ πασσάλων. Τὸ χρυσοφόρον στρῶμα, λευκὸν ὡς γάλα, διασχιζόμενον ἀπὸ κιτρίνας φλέβας, ἀπετέλει ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄλλο χῶμα. Ὁ βράχος ἐθραύετο καὶ ἐτρίβετο δι' ὑπονόμων, τὰ δὲ συντρίμματα μετεφέροντο ἐντὸς κοφίνων εἰς παράπηγμα κείμενον πλησίον τοῦ ποταμίου.

Ἡ ἐξαγωγὴ καὶ πλύσις τοῦ χρυσοῦ ἐγίνετο ἐντὸς καλαμοσκεπῶν καλυβῶν ἐκ χώματος· ξύλινον δὲ παράπηγμα ἐχρησίμευεν ὡς ἰδιαίτερον γραφεῖον τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις ἐξετέλει αὐτοπροσώπως τὰς χημικὰς ἀναλύσεις.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Αρ. Π. Κουρτιδης

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὅσο περισσότερο
Τὸν ἀγρὸ δουλεύεις,
Τόσο περισσότερο
Τὸν καρπὸ μαζεύεις.

Κι' ὅσο περισσότερο
Καλλιεργεῖς τὴν γνῶσι,
Τόσο περισσότερο
Θενά σε ὑψώσῃ.

Ι. Γ. Γιαννουκος

Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἶνε γνωστὴ καὶ παροιμιώδης ἡ ἀσχημία τοῦ μεγίστου τῶν φιλοσόφων. Οὐδέποτε ἀσχημότερον σῶμα περιέκλεισεν ὡραιοτέραν ψυχήν.

Ὁ Ἀλκιβιάδης παρωμοίασε κάποτε τὴν ψυχὴν τοῦ Σωκράτους πρὸς τὰ πάγκαλα ἐκεῖνα ἀγαλμάτια τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα οἱ ἑρμογλύφοι ἐνέκλειον ἐντὸς θηκῶν, παριστανουσῶν Σιληνοὺς τερατομόρφους. Καὶ ὅπως ὅταν ἠνοίγετο ὁ Σιληνός, ἐφαίνετο μέσα ὁ ὡραῖος θεός, οὕτω καὶ ὅταν ὁ Σωκράτης ἤνοιγε τὸ στόμα, ἐφαίνετο ἡ ψυχή του, ὑπέροχος, θεία, χρυσῆ, πάγκαλος.

Ἡ ἀσχημία αὕτη δὲν ἐστενοχώρει ποσῶς τὸν Σωκράτην. Ἂν εἰς τοὺς θαυμαστάς του ἔδιδεν ἀφορμὴν ἐπιτυχῶν παρομοιώσεων, εἰς αὐτὸν ἔδιδεν ἀφορμὴν περιέργων σοφισμάτων. Ἀκούσατε τί λέγει πρὸς τὸν Κριτόβουλον, εἰς τὸ Συμπόσιον τοῦ Ξενοφῶντος:

« Οἱ ὀφθαλμοί μου εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου, διότι, ὡς προεξέχοντες, δὲν βλέπουν μόνον κατ' εὐθεῖαν ἀλλὰ καὶ πλαγίως. Ἀλλὰ καὶ ἡ μύτη μου εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου, διότι ἐνῷ οἱ ῥώθωνές σου βλέπουν πρὸς τὴν γῆν, οἱ ἰδικοί μου εἶνε ἀναπεπταμένοι, διὰ νὰ προσδέχωνται τὰς ὀσμὰς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἄλλως τε ἡ σιμὴ ρὶς ἀφίνει ἐλευθέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπουν ὅπου θέλουν, ἐνῷ ἡ ὑψηλὴ θὰ παρενέβαλλεν εἰς αὐτοὺς τεῖχος. . . . .»

Οὕτως ὁ φιλόσοφος συνετάυτιζε τὸ ὡραῖον πρὸς τὸ χρήσιμον, καὶ ἐγκωμίαζε ὄχι πλέον τὴν ἀσχημίαν του, ἀλλὰ τὴν καλλονήν του.

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121.)

Ὁ ἁλιεύς, πελιδνὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, διεμαρτύρετο λέγων ὅτι ἦτο ἄθῶος, ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε, ὅτι ἀδίκως τὸν συνέλαβον...

Ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐντίμως, ἀμέτοχος εἰς τὰς ἔριδας τῶν συμπατριωτῶν του, οὐδέτερος εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, καὶ πωλῶν τοὺς ἰχθύς του μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν καὶ εἰς πολιορκουμένους καὶ εἰς πολιορκητάς.

Μία κυρία, ἡ ὁποία κατέλυσεν εἰς τὸ πανδοχεῖόν του, (διότι ἦτο συγχρόνως ἁλιεὺς καὶ ξενοδόχος,) τὸν παρεκάλεσε νὰ την ὁδηγήσῃ εἰς Λίλλην μετὰ τοῦ υἱοῦ της. Ἐκεῖνος ἠρνήθη μὲν νὰ ὁδηγήσῃ τὴν μητέρα,—διότι, βλέπετε, αἱ γυναῖκες πάντα δίδουν βάρος,—ἀνέλαβεν ὅμως εὐχαρίστως νὰ διαπεράσῃ τὸ παιδίον, ὅταν ἔξαφνα τὸν συνέλαβον.

— Ὡραία ἀπολογία! εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, μὲ μορφασμὸν ἐπιδοκιμασίας εἰρωνικῆς. Καὶ σύ, τί ἔχεις νὰ μας 'πῇς; προσέθεσεν, ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸν δεύτερον αἰχμάλωτον, ὁ ὁποῖος, γονυπετὴς πρὸ αὐτοῦ, ἐξέβαλλε γοερὰς κραυγάς, ἐπιμαρτυρόμενος θεοὺς καὶ ἁγίους ὅτι εἶνε ἀθῶος.

« Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Οὐγονέτος, καλέ μου αὐθέντη!

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ τὴν Προβηγγίαν.

— Καὶ τί γυρεύεις ἐδῶ;

Ὁ Οὐγονέτος ἤρχισε τὴν ἱστορίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέμιξε τὸν θεῖόν του, τὴν ἐπαίτιδα, τὴν ἑορτὴν τῆς Πρωτομαγιᾶς, τὸν Γκύ, τὸν Γωλτιέρον... Ἀπὸ τὸν φόβον του τὰ ἔκαμεν ὅλα σαλάτα, καὶ κανεὶς δὲν ἐννόησε τίποτε.

— Τοῦ ἠῦραν ἐπάνω του τίποτε; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

— Μάλιστα· αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξεδίπλωσε τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκαν, καὶ ὁ Ἄρτουελ, κύπτων ἄνωθεν τοῦ ὤμου του, ἀνέγνωσεν ἀπλήστως:

«Ἀγαπητέ μου Γκύ, ἐν ὀνόματι τῆς σωτηρίας σου, ἔχε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀπεσταλμένον μου.»

« Ἡ μήτηρ σου

«ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ»

Ὁ Ἄρτουελ ἀφῆκεν ἐπιφώνημα θριάμβου, καὶ ἁρπάσας τὸ χαρτίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπλήκτου ἀξιωματικοῦ:

— Τώρα πειὰ ἔχω 'στὰ χέρια μου καὶ τὸ λυκόπουλο καὶ τὴ λύκαινα! ἀνέκραξε καγχάζων σατανικῶς.

Κατόπιν, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἁλιέα:

— Βγάλε καὶ δός μου γρήγορα τὰ ροῦχά σου! διέταξεν ἀγρίως.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε τόσον γρήγορα, ὅσον τῷ ἐπέτρεπεν ὁ φόβος, ἐκ τοῦ ὁποίου συνεκρούοντο οἱ ὀδόντες του καὶ ἔτρεμον οἱ δάκτυλοί του.

— Πολὺ καλά. Τώρα νὰ μού τον κρεμάσετε! διέτξεν ὁ Ἄρτουελ.

Πρὶν ἡ προφθάσῃ ὁ ταλαίπωρος νὰ διαμαρτυρηθῇ, εὑρέθη κρεμασμένος ἀπὸ ἓν δένδρον, μὲ τὸν βρόχον εἰς τὸν λαιμόν.

— Ἀμὲ αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός, δεικνύων τὸν Οὐγονέτον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπομείνῃ ἀκίνητος, ἄφωνος, ὡς ἀπολιθωμένος, πρὸ τῆς συντόμου καὶ φοβερᾶς ἐκείνης διαδικασίας.

— Χμ! αὐτὸς μοῦ χρειάζεται πρὸς τὸ παρόν, εἶπεν ὁ Ἄρτουελ.

Ὁ αἰχμάλωτος ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν ἔντρομον βλέμμα.

— Ὁ καλόγηρος! ἐψέλλισεν, ἀναγνωρίσας, τελοσπάντων, ὑπὸ τὸ κράνος τοῦ ἱππότου τὸ ἀπαίσιον πρόσωπον τοῦ φραγκισκανοῦ.

— Ἄ, βλέπω ὅτι ἔχεις μνήμη, μασκαρατζῆκο! Λοιπόν, ἄκουσε καλὰ καὶ θυμήσου αὐτὰ ποῦ θά σου εἰπῶ: Δὲν θά σε κρεμάσω, σὰν τὸν σύντροφό σου· ἡ ζωή σου μοῦ χρειάζεται, καὶ ἀπὸ σὲ πλέον ἐξαρτᾶται νὰ την διατηρήσῃς. Πρόσεξε νὰ ἐκτελῇς μὲ ἀκρίβειαν καὶ μὲ φρόνησιν τὰς διαταγάς μου. Εἰς τὸ παραμικρὸν ὕποπτον κίνημα, εἰς τὴν παραμικρὰν ἀνοησίαν ποῦ θὰ κάμῃς, θὰ σου χώσω τὸ μαχαῖρι 'στὸ λαιμό. Ἄκουσες;

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Ἄρτουελ, μετημφιεσμένος εἰς ἁλιέα καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Οὐγονέτου, εἰσήρχετο εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ καμμίαν ὑποψίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης ἐπέστρεφεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἐπευφημούμενος ὡς πάντοτε ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του.

— Ἀφῆστέ με νὰ τον ἰδῶ! ἀφῆστέ με νὰ πλησιάσω! ἔκραζεν ὁ Ἄρτουελ, διαγκωνίζων τὰ πλήθη διὰ νὰ περνᾷ. Θέλω νὰ του χαρίσω τὰ ψάρια μου! ψάρια ὡραῖα, ψάρια, ψάριαااااα!..

Καὶ ἔκαμνεν ὡς τρελός, τάχα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του, παρασύρων διὰ τοῦ πλήθους τὸν Οὐγονέτον, φορτωμένον μὲ ψάρια, καὶ θορυβῶν μόνος του τόσον πολύ, ὥστε ἐπιτέλους ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ Γκύ.

— Τί τρέχει; Τί θέλει αὐτὸς ὁ ψαρᾶς; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Κατὰ διαταγήν του, οἱ δύο ψευδοαλιεῖς παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του.

Ἀναγνωρίσας τὸν Οὐγονέτον, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, τῷ συνίστα σιωπήν, ὁ νεαρὸς κόμης ἐφρικίασε καὶ ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Γωλτιέρον. Ἀλλ' ἐκεῖνος κατεγίνετο νὰ παρατηρηρῇ ἐπιμόνως τὸν Ἄρτουελ. . .

— Καλά, καλά, δέχομαι τὸ δῶρόν σας, εἶπεν ὁ Γκὺ μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν. Ὁρίστε μέσα νὰ πιῆτε 'στὴν ὑγειά μου ἕνα ποτῆρι...

Ἅμα εὑρέθησαν μόνοι:

— Αὐθέντη μου! χρυσέ μου αὐθέντη! ἀνέκραξεν ὁ Οὐγονέτος, ριπτόμενος εἰς τοὺς πόδας τοῦ πρώην συναδέλφου του. Ὤ, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι! πῶς χαίρω ποῦ σας ξαναβλέπω!

— Μπᾶ διάβολε! κ' ἐγὼ δέν το ἤξευρα πῶς μ' ἀγαποῦσες τόσῳ πολύ. Τελοσπάντων! εἶμαι ἄγαθος ἠγεμὼν καὶ δὲν μνησικακῶ διὰ τὰ περασμένα. Καὶ γιατὶ ἦλθες ἐδῶ, νἄχωμε καλὸ ρώτημα;

— Διὰ νὰ σας ὑτηρετήσω, Ἐκλαμπρότατε!

— Νά με ὑπηρετήσῃς; σύ;

— Ναί . . δηλαδή . . ἔρχομαι κατὰ διαταγὴν τῆς μητέρας σας...

— Τῆς μητέρας μου!.. Ζῇ λοιπὸν ἀκόμη;!.

— Ζῇ, εὑρίσκεται ἐδῶ κοντὰ καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ σας ἰδῇ καὶ νὰ σας σφίξῃ 'στὴν ἀγκαλιά της. Ἀκολουθοῦμεν τὰ ἴχνη σας ἀπὸ τὸ Ἀδινιών...

— Ἔτσι ἔ; Καὶ ποῖος μοῦ ἐγγυᾶται πῶς αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀλήθεια;

— Αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς μητέρα σας.. Γνωρίζετε καλὰ τὸ γράψιμό της, Ἐκλαμπρότατε.

Ὁ Γκὺ τὸ ἐπῆρε καὶ ἀνέγνωσεν:

«Ἀγαπητέ μου Γκύ, ἐν ὀνόματι τῆς σωτηρίας σου, ἔχε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους μου.»

Αἱ δύο λέξεις « τοὺς ἀπεσταλμένους » ἦσαν εἰς τὸ τέλος διωρθωμέναι. Ὁ ἑνικὸς ἔγινε πληθυντικός...

— Ἀλήθεια, εἶνε τὸ γράψιμό τῆς καὶ ἡ ὑπογραφή της, εἶπεν ὁ κόμης σιγὰ πρὸς τὸν Γωλτιέρον, διαβιβάζων εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν.

« Ὥστε λοιπὸν σᾶς ἔστειλε καὶ τοὺς δύο ἡ μητέρα μου;

— Μάλιστα, Ἐκλαμπρότατε! ἀπεκρίθη θρασέως ὁ Ἄρτουελ.

— Πολὺ καλά· καὶ τί ἔχετε νὰ μου εἰπῆτε;

— Ὅτι σᾶς προδίδουν... ὅτι ἡ ζωή σας δὲν εἶνε ἀσφαλὴς μέσα εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο.

— Τὸ ζήτημα εἶνε, ἂν ἡ ζωή μου θὰ εἶνε ἀσφαλεστέρα ἀπέξω, εἶπεν ὁ Γκὺ ἡσύχως, θωπεύων τὸν πώγωνα.

— Δέν το πιστεύω, εἶπε ζωηρῶς ὁ Γωλτιέρος.

— Τὸ πιστεύει ὅμως ἡ δέσποινα Μαργαρίτα, ὑπέλαβεν ὁ ἁλιεύς, κεραυνοβολῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἱπποκόμον. Ἂν δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα, ἐδῶ εἶνε ὁ Οὐγονέτος...

— Μὴν ἀνησυχῇς, καλέ μου ἄνθρωπε· ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ 'στοὺς δυό σας! εἶπεν ὁ νεαρὸς κόμης μ' αἰνιγματῶδες μειδίαμα.

— Θὰκούσετε λοιπὸν τὰς διαταγὰς τῆς μητέρας σας;

— Θὰ κάμω τὸ καθῆκόν μου, ὡς υἱὸς φιλόστοργος καὶ εὐπειθής. Φθάνει ὅμως νὰ εἰμπορέσω...

— Ἔκαμα ἐγὼ ἕνα σχέδιον, καὶ ἂν εὐδοκῆτε...

— Νὰκούσωμε...

— Ὁ ποταμὸς περνᾷ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας. Μιὰ νύκτα θὰ σας περιμένω μὲ τὴ βάρκα μου, καὶ ἀναλαμβάνω νὰ σας ὁδηγήσω 'στὴ μητέρα σας, χωρὶς νὰ το πάρουν εἴδησι οἱ φρουροί.

— Τὰ παράθυρα ἔχουν κάγκελα.

— Ἔχω μαζί μου μιὰ λίμα καὶ μιὰ ἀνεμόσκαλα μεταξωτή...

— Μπρὲ τὸ φίλο! Νὰ φρόνιμος ἄνθρωπος, ποῦ πέρνει γιὰ κάθε περίστασι τὰ μέτρα του Μᾶρέσεις.

— Λοιπὸν δέχεσθε;

— Δέχομαι. Δός μου ἐδῶ τὰ λιλιά, καὶ ὥρισέ μου τὴν ἡμέρα, ἢ καλλίτερα τὴ νύκτα.

— Αὔριο, τὰ μεσάνυκτα.

— Σύμφωνοι. Πήγαινε τώρα νὰ εἰπῆς εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι θά την ὑπακούσω.

Ὁ Ἄρτουελ ἐχαιρέτισε ταπεινῶς καὶ ἀπεσύρθη μετὰ τοῦ Οὐγονέτου, συγκρύπτων τὴν χαράν του.

Μόλις ἐκλείσθη ἡ θύρα ὄπισθέν των, ὁ Γωλτιέρος ἔδραξε τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου του :

— Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ ! ἀγαπητέ μου κύριε, μὴν ἀκολουθήσης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Καὶ γιατί ;

— Διότι εἶνε κατάσκοπος, εἶνε προδότης, εἶνε ἄνθρωπος τῆς κομήσσης Ἰωάννας... Τὸν ἐγνώρισα. Εἶνε ὁ καλόγηρος ποῦ εἴδαμε 'στὴν Ἁγίαν Ἄννα, εἶνε ὁ ἱππεὺς ποῦ ξαναείδαμε 'στὸ Λυών. Ναί, ναί, εἶνε αὐτός... ὁ διώκτης μας !

— Νομίζεις ;

— Εἶμαι βεβαιότατος.

— Πιθανόν· ἀλλὰ πάλι, εἰμπορεῖς νἀρνηθῆς ὅτι αὐτὸ εἶνε γράψιμο τῆς Μαργαρίτας ;

— Ὄχι βέβαια.

— Λοιπόν ; ἂν πραγματικῶς περιμένῃ τὸν υἱόν της, εἰμπορεῖ αὐτὸς νὰ μὴν ὑπάγῃ ; καὶ ἂν μάλιστα εὑρίσκεται εἰς κίνδυνον, εἰμπορεῖ νά την ἀφίσῃ μόνην καὶ ἀνυπεράσπιστην ;

— Ποτέ ! θὰ ἦτο ἄνανδρος, κακὸς υἱός !.. Ὑπάρχει ὅμως ἄλλος τρόπος...

— Τί τρόπος ;

— Δέν... δὲν ἠξεύρω ἀκόμη... ἀλλὰ ἕως αὔριο... θὰ εὕρω.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Γωλτιέρος ἦτο σκεπτικός, ξάφνιασμένος· ἔκαμε πολλὰ διαβούλια μὲ τὸν Καδούρ, καὶ ἔμαθεν ἀκριβῶς εἰς ποῖον μέρος εὑρίσκετο ἡ κόμησσα Μαργαρίτα.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΤΟ ΠΑΛΗΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Κρατεῖ 'στὰ στήθη ἡ μάμμη μου
Ἕνα βιβλίο κρυμμένο,
Παληὸ καὶ σκευρωμένο,
Γιὰ ἐνθύμησι γλυκειά.

Στὰ ξέθωρα τὰ φύλλα του
Ἐκεῖνος ποῦ τάνοιξη,
Μιὰ σκάρπια θὰ ξανοίξῃ
Καὶ ὀλόξερη μοσκιά.

Τὸ χέρι ποὺ την ἔκοψε
Μέσ' ἀπὸ κάποιο φράχτη,
Θἄγεινε τώρα στάχτη
Ἀναίσθητη, ψυχρή.—

Ὅμως γιατὶ ἡ γρηούλα μου
Τὸ βλέμμα ἐκεῖ σὰν ρίξῃ,
Τὸν πόνο 'της νὰ πνίξῃ
Ὡς τώρα δὲν μπορεῖ ;

[Ἐκ τῶν τοῦ Grünn]

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Ἡ ΑΜΕΣΩΣ ἑπομένη αἴθουσα, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι πέντε ἡ ἑξ μετ' αὐτήν, περιέχουν τὴν μεγάλην, τὴν πλουσιωτάτην, τὴν πολυτιμον καὶ θαυμασίαν συλλογὴν τῶν Ἐπιτυμβίων Ἀναγλύφων, διὰ τὴν ὁποίαν δικαίως καυχᾶται τὸ Μουσεῖόν μας. Τοιοῦτον πλοῦτον, παρομοίαν τελειότητα δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἄλλο Μουσεῖον εἰς τὸν κόσμον. Φανταστῆτε ἄνω τῶν 600 μαρμάρων πάσης ἐποχῆς, ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν χρόνων μέχρι τῶν τελευταίων ρωμαϊκῶν, — μαρμάρων, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἶνε σχεδὸν ἀκέραια καὶ μεγυλόσχημα, —στηλῶν, ἀγγείων, μνημείων ἐν σχήματι ναΐσκων, σαρκοφάγων, λεόντων, σειρήνων κτλ.κτλ. — ἀναγλύφων πάσης νεκρικῆς παραστάσεως, παρατεταγμένων εἰς τόσας αἰθούσας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ὡς μίαν νεκρόπολιν, ὡς ἕνα ἀπέραντον Κεραμεικόν. Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τοῦ συνόλου εἶνε ἀπερίγραπτος. Ὁ περιεργαζόμενος τὸ πλῆθος τῶν εἰκονιζομένων νεκρῶν, —ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἐφήβων, παιδίων, — τῶν περιστοιχιζομένων ὑπὸ τῶν συγγενῶν των μ' ἔκφρασιν βαθυτάτης θλίψεως εἰς τὰς σκηνὰς ἐκείνας τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τὰς συνήθεις ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τάφων, καταλαμβάνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ ἓν παράδοξον αἴσθημα συμπαθείας. Οἱ νεκροὶ ἐκεῖνοι τῷ γίνονται προσφιλεῖς. Νομίζει, ὅτι τοὺς εἶδεν, ὅτι τοὺς ἐγνώρισεν εἰς τὴν ζωήν. Καὶ ὁ θάνατός των, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν χωρίζουν αἰῶνες, τὸν λυπεῖ ὡς νὰ ἦτο χθεσινός...

Ὁμολογουμένως, —καὶ το ἐννοεῖ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν, — οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον ἐπινοήσῃ τὸν καλλίτερον τρόπον διὰ νὰ διαφυλάττουν τὴν μνήμην τῶν προσφιλῶν των νεκρῶν, διὰ νὰ ἐμπνέουν τὴν πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν τοῦ ξένου ἐπισκέπτου τῶν τάφων των. Τὰ ἐπιτύμβια αὐτὰ δὲν ὁμοιάζουν διόλου μὲ τὰ σημερινά, καὶ τὰ ἀρχαῖα νεκροταφεῖα δὲν εἶχον καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ ἰδικά μας. Οὔτε πομπώδης καὶ ἐπιτετηδευμέναι ἐπιγραφαί, οὔτε ἐμβλήματα θανάτου, οὔτε ψυχροὶ καὶ ἀνέκφραστοι ἀνδριάντες. Ὅπως θὰ ἴδωμεν, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐπιτυμβίων ὁ νεκρὸς εἰκονίζετο οἷος ἦτο ἐν τῇ ζωῇ. Τὸν περιεστοίχιζον τὰ ἀγαπητά του πρόσωπα, τὰ ἀγαπητά του ζῷα, τὰ ἀγαπητά του ἀντικείμενα. Ἡ ἐπιγραφὴ ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲν ἔλεγεν ἄλλο, παρὰ τὸ ὄνομά του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συγγενῶν του. Καὶ ὁ βλέπων οὕτω τὸν νεκρὸν ἔλεγεν : «Αὐτὸς ἔζησε !» καὶ ἠσθάνετο βεβαίως μίαν συμπάθειαν πολὺ βαθυτέραν, παρὰ ἐὰν τὸν ἔβλεπεν εἰκονιζόμενον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, κοιμώμενον τὸν τελευταῖον ὕπνον, μὲ τὸν Χάρωνα ἄνωθέν του ἢ μὲ ἄλλα πένθιμα καὶ φοβερὰ ἐμβλήματα, ὅπως π: χ: τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα κρανία, τὰ ὁποῖα συνειθίζομεν κάποτε ἡμεῖς... Ἰδοὺ τὸ μυστήριον ὅλης τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν κάμνουν τὰ πολυπληθῆ αὐτὰ ἐπιτύμβια. Εἰς τὸν θαυμασμὸν τὸν ἐκ τῆς τέχνης, εἰς τὴν περιέργειαν τὴν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὴν ἔκστασιν τὴν ἐκ τοῦ πλήθους καὶ τῆς ποικιλίας, προστίθεται καὶ ἡ ἱερὰ αὐτὴ μελαγχολία, ἡ ἐκ τῆς ζωηροτάτης παραστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἔπειτα μὴ λησμονῶμεν ὅτι αὐτὰ ἐδῶ τὰ μνημεῖα εἶνε οἱ πολυθρύλλητοι τάφοι τῶν προγόνων μας... Ἀλήθεια δὲν βλέπομεν οὔτε τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκάλυψεν, οὔτε τὰ ὀστᾶ των, — ὅπως θά τα ἴδωμεν εἰς ἄλλους τάφους τοῦ Μουσείου, τῶν ὁποίων διετηρήθη τὸ ἐσωτερικόν, —ἀλλ' ἡ φαντασία πάλιν ἐνεργεῖ, καὶ κάτωθεν τῶν μαρμαρίνων ἐκείνων στηλῶν καὶ τῶν ἀγγείων μὲ τὰ ἀνάγλυφα, νομίζεις ὅτι ὑπάρχει ἡ κόνις τῶν ἐνδόξων προγόνων...

Τὸ μέσον τῆς πρώτης αὐτῆς, τῆς Μεγάλης Αἰθούσης τῶν Ἐπιτυμβίων Ἀναγλύφων, κατέχουν τὰ μαρμάρινα ἀγγεῖα. Ἔχουν σχῆμα ὑπερμεγέθους ληκύθου ἢ ἀμφορέως καὶ κολοῦνται λ ο υ τ ρ ο φ ό ρ ο ι. Ἱδρύοντο ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀνυπάνδρων, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ ἓν χωρίον τοῦ κατὰ Λεωχάρους λόγου τοῦ Δημοσθένους, τὸ ὁποῖον παραρράζω: «Ἀρρώστησεν ὁ Ἀρχιάδης καὶ ἀπέθανεν ἄγαμος. Πῶς θά το γνωρίζωμεν ; Ἐκ τῆς λουτροφόρου, ἡ ὁποία ἐστήθη ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀρχιάδου.» Τὰ ἐπιτύμβια αὐτὰ ἀγγεῖα, ἄλλα μὲν εἶνε μόνωτα, δηλαδὴ μὲ μονὴν λαβήν, ἄλλα δὲ δίωτα, δηλαδὴ μὲ διπλῆν. Τὰ δίωτα ἔχουν βεβαίως τὸ καλλιτεχνικώτερον σχῆμα· ἀλλὰ τὰ πλεῖστα εἶνε λεπτότατα ἐπεξειργασμένα, πλουσιώτατα στολισμένα μὲ γλυφάς, μὲ ζωγραφίας, μ' ἐπιγραφάς. Εἶνε ἔργα τοῦ Ε' καὶ Δ' αἰῶνος, δηλαδὴ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς, ὅταν ἡ ἀττικὴ κομψότης καὶ χάρις εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ ἔπακρον τῆς τελειότητος. Καὶ εἶνε πραγματικῶς τόσον περίκομψα τὰ ἀγγεῖα, ὥστε ὁ ὄγκος των, — διότι εἶνε πελώρια, —χάνεται, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ ἀποκτοῦν ὅλην τὴν ἐλαφρότητα τῶν κομψοτεχνημάτων.

Αἱ ἐπ' αὐτῶν γλυπταὶ εἰκόνες εἶνε αἱ συνήθεις σκηναὶ τοῦ Ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀλλὰ περὶ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν εἰδικῶς μεθαύριον.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ.-Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΧΟΡΟΣ

«Θεία, τί θὰ μοῦ διηγηθῆς σήμερον ; Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν οἱ ἑπτά σου χθεσινοὶ πλανῆται. Ἐτελείωσαν ὅσα εἴχες νὰ μοῦ εἴπῃς δι' αὐτούς ; Τί παράδοξον ἡ Γῆ νὰ εἶνε πλανήτης, ὁ δὲ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη νὰ μὴν εἶνε ! Ἤκουσα πολλάκις νὰ λέγουν « οἱ ἑπτὰ πλανῆται » πῶς τοὺς λογαριάζουν καὶ πάλιν ἑπτά ; Καὶ πῶς κατώρθωσαν νὰ διακρίνουν ὅτι ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη δὲν εἶνε πλανῆται ;

— Αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρος ἱστορία. Ἂς ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Παρατήρησε ὑψηλά. Βλέπεις μέγαν μαῦρον θόλον, κατεστιγμένον ἀπὸ λάμποντα σημεῖα, τὰ ὁποῖα σιγὰ σιγά, πάρα πολὺ σιγά, ἀνυψοῦνται ἀπὸ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος, καὶ κατέρχονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον δύει ὁ Ἥλιος. Αὐτὸ τὸ θέαμα ἦτο παρόμοιον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἀρχαίων, τῶν πρώτων ἀστρονόμων, καθόλου δὲ δὲν μετεβλήθη ἀπὸ τότε. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ θέαμα εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς νὰ φαντασθοῦν κἄτι τι ἄλλο, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὰ σημερινὰ παιδία νομίζουν.

Αὐτὰ τὰ λάμποντα σημεῖα προχωροῦν πάντα ὁμοῦ μὲ τὴν αὐτὴν κίνησιν. Ὁμοιάζουν μὲ χρυσᾶ καρφία, καρφωμένα εἰς περιστρεφόμενον Θόλον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν περιστροφήν του τὰ παρασύρει. Αὐτὰ τὰ χρυσᾶ καρφία, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε προσκολλημένα ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ, εἶνε οἱ ἀστέρες, οἱ ἀ π λ α ν ε ῖ ς ἀ σ τ έ ρ ε ς, ὅπως τοὺς ὀνομάζουν. Οἱ ἀπλανεῖς αὐτοὶ ἀστέρες, κατὰ τὴν φαινομένην περιστροφήν των, δὲν μεταβάλλουν καθόλου θέσιν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπλανεῖς, τοὺς συντρόφους των, καὶ εὑρίσκονται πάντοτε κατὰ πάσας τὰς νύκτας εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὡς πρὸς αὐτούς.

Ἐὰν ὅμως παρατηρήσῃς προσεκτικῶς καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, πολλὰς κατὰ σειρὰν νύκτας, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν μὲν ἡμέραν νυνεῖται ὁ Ἥλιος, τὴν δὲ νύκτα ἡ Σελήνη, ἐπὶ τέλους μεταξὺ τῶν λαμπροτέρων ἀπλανῶν ἀστέρων θὰ διακρίνῃς κάποια ἄστρα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἄλλοτε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῶν ἰδίων ἀπλανῶν ἀστέρων. Αὐτὰ τὰ ἄστρα, τὰ μεταβάλλοντα τὴν θέσιν των ὡς πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς, τὰ ἀλλάσσοντα συντρόφους, ὠνομάσθησαν π λ α ν ῆ τ α ι.

— Τώρα ἐννοῶ διατὶ ὀνομάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ἐπειδὴ πλανῶνται μεταξὺ τῶν ἀπλανῶν, οἱ ὁποῖοι μένουν ἀκίνητοι.

— Ἀκριβῶς. Πάντες ὅμως οἱ πλανῆται δὲν κάμνουν τὸν ἴδιον δρόμον καὶ ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ εἴπω δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Γνωρίζεις ἤδη εἰς ποίαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον εὑρίσκονται οἱ πέντε πλανῆται, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισες: Ὁ Ἑρμῆς εἰς 58 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ἡ Ἀφροδίτη εἰς 108 ἑκατομμύρια, ὁ Ἄρης εἰς 227 ἑκατομμύρια, ὁ Ζεὺς εἰς 777 ἑκατομμύρια, καὶ ὁ Κρόνος εἰς 1426 ἑκατομμύρια χιλιομετρα. Καταλαμβάνεις, ὅτι ἀφοῦ τόσον πολὺ διαφέρει ἡ ἀπόστασίς των ἀπὸ τὸν Ἥλιον, δὲν ἐξοδεύουν πάντες τὸν ἴδιον χρόνον διὰ νὰ κάμουν μίαν περιστροφὴν περὶ αὐτόν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλος λόγος, τὸν ὁποῖον σὺ ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃς.

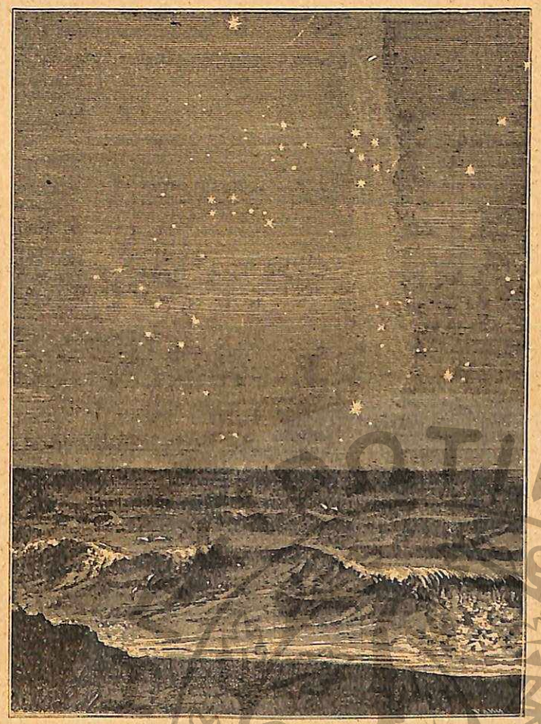

« Τὸ θέαμα δὲν μετεβλήθη ἀπὸ τότε. » (Σελ. 129, στήλ. α')

Ἐκείνη ἡ παγκόσμιος δύναμις, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ὁ Νεύτων, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν πάντα τὰ οὐράνια σώματα ἕλκουσι τὸ ἓν τὸ ἄλλο, αὐτὴ λοιπὸν ἡ δύναμις ἐλαττοῦται καθ' ὅσον τὰ σώματα εὑρίσκονται μακρότερον, καὶ ἐλαττοῦται μάλιστα παρὰ πολύ.

Κατώρθωσαν ὅμως ἐπὶ τέλους νὰ εὕρουν πόσον ἐλαττοῦται, ὅταν ἡ ἀπόστασις τῶν οὐρανίων σωμάτων εἶνε μεγαλητέρα, καὶ ὅταν ἔμαθον τοῦτο, ἠδυνήθη ὁ Νεύτων νὰ ὑπολογίσῃ πόσον ἡ Σελήνη πρέπει νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν Γῆν εἰς ἓν δευτερόλεπτον, ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, δηλαδὴ πόσον πρέπει νὰ πέσῃ πρὸς τὴν Γῆν. Ὥστε ἐκεῖνοι οἱ πλανῆται, οἱ ὁποῖοι ἀπέχουν περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ἕλκονται ἀπὸ αὐτὸν ὀλιγώτερον· καὶ ἔχουν λοιπὸν νὰ κάμουν περισσότερον δρόμον περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ κινοῦνται διὰ τοῦτο πολὺ βραδύτερον.

Ἐννοεῖς τώρα πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μεταβάλλει τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον χρειάζονται οἱ πλανῆται διὰ νὰ κάμουν μίαν περιστροφὴν περὶ τὸν Ἥλιον, δηλαδὴ πόσον μεταβάλλει τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους αὐτῶν. Ἡ Γῆ, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 149 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, κάμνει τὴν περιστροφήν της περὶ τὸν Ἥλιον εἰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας, δηλαδὴ τόσαι ἡμέραι εἶνε τὸ ἔτος τῆς γῆς. Ὁ Ἑρμῆς κάμνει τὴν περιστροφήν του εἰς 88 ἰδικάς μας ἡμέρας, ἡ Ἀφροδίτη εἰς 224 ἡμέρας καὶ 17 ὥρας, ὁ Ἄρης εἰς ἓν ἰδικόν μας ἔτος καὶ 322 ἡμέρας, ὁ Ζεὺς εἰς 11 ἔτη καὶ 315 ἡμέρας, καὶ ὁ Κρόνος εἰς 29 ἔτη καὶ 167 ἡμέρας. (Σχῆμα 3.)

— Ὦ θεία, ἐγὼ μὲ τὰ δώδεκά μου χρόνια, εἰς τὸν Κρόνον δὲν θὰ ἤμην οὐδὲ ἕξ μηνῶν.

— Καὶ θὰ ἦσο κἄτι τι μεγαλήτερος ἀπὸ 50 ἐτῶν, ἐὰν ἔζης εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ποῖον ἀπ' αὐτὰ προτιμᾷς ;

— Τὰ δώδεκά μου χρόνια, θείτσα μου !

— Αὐτὴ ἡ ἀπάντησίς σου φανερώνει ὅτι εἶσαι γνωστικὸ παιδί. Ἡμεῖς εἴμεθα πλασμένοι διὰ νὰ ζῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς· θὰ ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ ζήσωμεν καὶ ἐπὶ ἓν ἀκόμη δευτερόλεπτον εἰς ἄλλον πλανήτην. Ὑποθέτω δὲ ὅτι καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Κρόνου θὰ θεωροῦν πολὺ παράδοξον τὸ ἔτος μας μὲ τὰς 365 ἡμέρας του. Τοιοῦτον ἔτος πολὺ θὰ ἐτάρασσε τὰς συνηθείας των.

— Λοιπὸν νομίζεις ὅτι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Κρόνος ἔχουν καὶ αὐτοὶ κατοίκους ;

— Πολὺ πιθανόν· τὸ ἴδιον ἐπίσης νομίζω καὶ διὰ τοὺς ἄλλους πλανήτας, οἱ

ὁποῖοι ταξειδεύουν μαζί μας εἰς τὸν οὐρανὸν περὶ τὸν Ἥλιον. Διατί τάχα μόνη ἡ μικρά μας Γῆ, ἡ ὁποία τίποτε ἰδιαίτερον δὲν ἔχει ὅπως διακρίνεται ἀπὸ τοὺς συνταξειδιώτας της, μόνη αὐτὴ ἀπὸ ὅλους νὰ ἔχῃ κατοίκους; Παρῆλθε πλέον πρὸ πολλοῦ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπίστευον ὅτι ἡ Γῆ εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου. Τώρα, ὁπότε γνωρίζομεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸν σωρὸν τῶν πλανητῶν, δὲν ἔχομεν πλέον δικαίωμα νὰ κάμωμεν ἐξαίρεσιν δι' αὐτήν.

— Οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων πλανητῶν εἶνε ἆρά γε ἄνθρωποι ὅμοιοι μὲ ἡμᾶς;

— Ὅμοιοι μὲ ἡμᾶς; Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζω περισσότερα ἀπὸ σέ. Θὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅμως παράδοξον ἂν μᾶς ὡμοιάζουν.

— Καὶ διατί;

— Γνωρίζεις πόση διαφορὰ ὑπάρχει ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν τὴν γῆν· ἀφίνω κατὰ μέρος τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐπίσης κάτοικοι τῆς γῆς, καὶ τὰ ὁποῖα διαφέρουν παρὰ πολὺ μεταξύ των, καθ' ὅσον ζῶσι καὶ εὑρίσκονται παρὰ τὸν ἰσημερινὸν ἢ παρὰ τοὺς πόλους. Ἡ διαφορὰ θὰ εἶνε βεβαίως κατὰ πολὺ μεγαλητέρα ἀπὸ τὸν ἕνα πλανήτην εἰς τὸν ἄλλον, καὶ τόσον πολὺ μεγάλη, ὥστε μοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τῶν κατοίκων τῶν ἄλλων πλανητῶν, καὶ ἡ ἰδέα μας αὐτὴ νὰ εἶνε κάπως παραδεκτή. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι παντοῦ θὰ ὑπάρχουν ὄντα ζῶντα, καὶ ὅτι καὶ αὐτὰ θὰ σκέπτωνται ἴσως καὶ ἐκεῖ ὅπως καὶ ἐδῶ.

— Ἀλλὰ ποῖον πρᾶγμα ἀποδεικνύει τοῦτο;

— Κανέν, ἂν θέλῃς ἀπόδειξιν θετικήν· μόνον συλλογισμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀδύνατον νὰ εἴπωμεν ὄχι ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν μας, μᾶς κάμνει νὰ τὸ συμπεράνωμεν. Ὅταν ἀπὸ τὸ ὕψος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπεις τὴν πεδιάδα, παρατηρῇς μακρὰν τὰς οἰκίας χωρίου μὲ τὰ ὑαλώματά των λάμποντα εἰς τὸν ἥλιον, οὐδὲν πρᾶγμα σοῦ ἀποδεικνύει ὅτι αἱ οἰκίαι ἐκεῖναι κατοικοῦνται. Φυσικὰ ὅμως συμπεραίνεις τοῦτο· διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐκτίσθησαν διὰ νὰ μὴ χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐκεῖ βεβαιότατα διὰ νὰ χρησιμεύουν εἰς τὸ ἴδιον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον χρησιμεύει καὶ ἡ γῆ μας, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶνται, ἂν δὲν κατοικοῦνται ὅπως ἡ γῆ.

Ἀλλ' ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ πλανῆται εἰς τὸν οὐρανόν. Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτούς.

Ἡ κίνησις τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ὁποῖον βλέπομεν τὴν νύκτα στρεφόμενον ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, ἐξηγεῖται σήμερον μὲ ἁπλούστατον τρόπον, ὅπως θὰ σοῦ εἴπω.

Φαντάσου μίαν σφαῖραν νὰ κάμνῃ τὸν κύκλον ἀλωνίου, ἐνῷ συγχρόνως στρέφεται περὶ ἑαυτὴν ὡς σβοῦρα· ἀπαραλλάκτα καὶ ἡ Γῆ στρέφεται περὶ ἑαυτήν, ἐνῷ συγχρόνως ἐκτελεῖ καὶ τὸν δρόμον της περὶ τὸν Ἥλιον. Διὰ νὰ κάμῃ ἡ Γῆ μίαν τοιαύτην περιστροφὴν περὶ ἑαυτὴν χρειάζεται εἴκοσι τέσσαρας ὥρας· εἰς αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα φέρει πάντα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιφανείας της πρὸ ἑκάστου ἄστρου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἕνεκα τούτου ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρισκόμεθα, καθ' ὅσον τοῦτο μετακινεῖται, βλέπομεν τὰ ἄστρα τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ σειρὰν νὰ κινοῦνται πρὸ ἡμῶν, ἐνῷ πράγματι δὲν μεταβάλλουν καθόλου τὴν θέσιν των, ἐὰν εἶνε ἀπλανεῖς. Ἂς λάβωμεν τὸν Ἥλιον ὡς παράδειγμα, διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον τὸ πρᾶγμα.

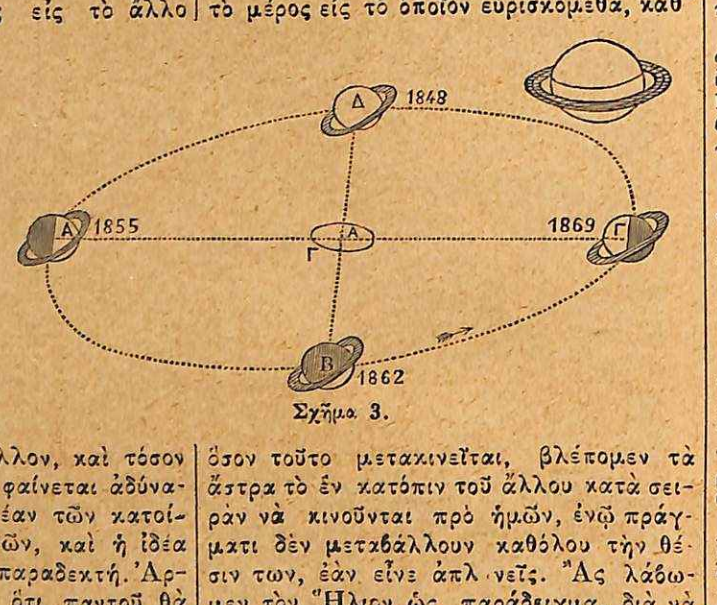

Σχῆμα 3.

— Τί! ὁ Ἥλιος εἶνε ἀπλανὴς ἀστήρ;

— Βέβαια. Εἶνε ὁ ἰδικός μας ἀπλανής, καὶ τὰ πάντα μᾶς πείθουν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἀστέρες ἔχουν τὴν συνοδίαν των ἀπὸ πλανήτας, ὅπως καὶ ὁ ἰδικός μας ἀστήρ. Θὰ σοῦ εἴπω δὲ ἀργότερα διατὶ δὲν ἠδυνήθησαν μέχρι σήμερον νὰ ἴδουν τοὺς πλανήτας τῶν ἄλλων ἀστέρων, τῶν ἄλλων ἡλίων.

Λοιπόν, ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπλανὴς δι' ἡμᾶς, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀστέρες· καὶ ἡ Γῆ κατὰ τὴν καθημερινήν της στροφήν, τὴν ὁποίαν κάμνει περὶ ἑαυτήν, παρουσιάζει διαδοχικῶς πρὸ αὐτοῦ πάντα τὰ σημεῖα της. Ὁ Ἥλιος δὲν δύναται νὰ φωτίσῃ συγχρόνως παρὰ μόνον τὸ ἥμισυ τῆς Γῆς, ὅπως εἶνε εὔκολον νὰ βεβαιωθῇς ἂν λάβῃς τὴν ἑσπέραν πορτοκάλλιον καὶ τὸ περιστρέψῃς πρὸ τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας.

(Ἕπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κωστάκη, ποιὸν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς συμπαθεῖς περισσότερον;

— Τὸν Φαραώ, θεῖέ μου.

— Γιατί;

— Γιατὶ αὐτὸν τὸν ἔμαθα εὐκολώτερα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Π. Πολυταρίδου.

* * *

Ὁ Τοτός, βλέπων μίαν παλαιὰν καὶ λερωμένην φωτογραφίαν τοῦ πατρός του, ἐρωτᾷ:

— Μπᾶ! γιατὶ ὁ μπαμπᾶς ἐφωτογραφήθηκε μὲ τὰ πειὸ παληά του ροῦχα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ ΜΑΣ

ΨΕΥΜΑ! ψεῦμα... πρωταπριλιάτικον! Ὁ «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος» δὲν ἐχάθη, ὁ «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος» ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ θὰ τελειώσῃ... καὶ οὔτε τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ διακοπῇ ποτέ, ἔστω καὶ ἂν χαθῇ τὸ ἀντίτυπον τὸ ὁποῖον ἔχομεν, διότι ὑπάρχουν ἄλλα.

Καὶ τώρα ἂς συνέλθουν ὅσοι το ἐπίστευσαν, ἂς χαροποιηθοῦν ὅσοι ἐλυπήθησαν τόσον, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ ἐμάνθαναν ποτὲ τί ἀπέγεινεν ὁ Γκὺ καὶ ὁ Γωλτιέρος... Καὶ εἰς τὰς τόσον θλιβερὰς ἐπιστολάς των, — ἔλαβα δὲ πάρα πολλάς, τὸ ἐννοεῖτε, — ἀπαντῶ: Καὶ τοῦ χρόνου!

Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ὡς πρὸς τὴν κατάταξίν σου εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, τί νά σου εἴπω; Μικραίνεις ἢ μεγαλώνεις ὅσο περνᾷ ὁ καιρός; Ἂν μεγαλώνῃς, πῶς γίνεται νὰ διαγωνισθῇς τώρα εἰς τὴν Μικρὰν τάξιν, ἀφ' οὗ εἰς προηγούμενον Διαγωνισμὸν διηγωνίσθης εἰς τὴν Μεσαίαν;

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου ἀπευθύνω πρὸς τὴν φιλτάτην μου *Δέαν*, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τὸν θεῖόν της, τὸν ἀδελφόν της, καὶ τὴν γιαγιάν της. Εἰς τοιαύτας φοβερὰς δοκιμασίας, τί λέξεις παρηγορίας εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ ὁ ἄνθρωπος; Μόνον ὁ Θεὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρηγορῇ!..

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [ΕΕ] ἀπεναντίας ἐλυπήθην ὅταν ἐτελείωσεν αὐτὴ ἡ ὡραία ἐπιστολή. Ὁ ξένος καθηγητής, ὁ ὁποῖος ὡμίλησεν εἰς τὸν Παρνασόν, ἦτο ἄξιος θαυμασμοῦ, διότι ὡμίλει τόσον ὡραῖα τὴν γλῶσσάν μας, ἀδιάφορον ἂν ἔκαμνε λάθη εἰς τοὺς τόνους. Τὸ ποίημα τοῦ κ. Προβελεγίου, τὸ ὁποῖον τόσον σ' ἐνθουσίασεν, ἐπιγράφεται «Ἑλληνικὴ ψυχή», δὲν ἠξεύρω ὅμως ἂν το ἐδημοσίευσε.

Κυνηγὲ τῶν Αἰγάγρων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Γράφε συχνότερα, ἀλλὰ μὴ ἐρωτᾷς ἂν ὁ τάδε ἢ ὁ τάδε εἶνε συνδρομητής, διότι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νἀπαντῶ.

Σπανιώτατα, *Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς*, ἀπαντᾷ κανεὶς ὅτι δὲν δέχεται πρότασιν ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ἀλλὰ καὶ ἂν μοῦ το δηλώσῃ, δὲν το δημοσιεύω, ἀφ' οὗ ὁ Κανονισμὸς ἀπαλλάσσῃ τὸν μὴ δεχόμενον τοῦ κόπου νὰ δικαιολογηθῇ. Ὅποιος δέχεται, στέλλει τὸ τετράδιόν του καὶ τελειώνει. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμα χάριν οἰκονομίας χώρου· διότι ἂν τώρα δυσκολεύωμαι νὰ δημοσιεύω μόνον τὰς προτάσεις, φαντάσου τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ δημοσιεύω καὶ τὰς ἀποδοχὰς ἢ τὰς ἀρνήσεις.

Εἰρήνη Μεγαπάνου [Ε] — μὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον; — μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἡ πρότασίς σου. Ἀληθινά, θὰ ἦτο ἔξοχον ἂν ἠμποροῦσαν νὰ συναθροίζωνται εἰς ὡρισμένας ἡμέρας ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ συνδρομηταί μου καὶ συνδρομήτριαι, καὶ νὰ κάμνουν ἀπὸ κοινοῦ περιπάτους καὶ ἐκδρομὰς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου. Ἀλλὰ διὰ νὰ διοργανωθοῦν τοιαῦτα πράγματα, χρειάζεται καιρός, καὶ δυστυχῶς δὲν μου μένει οὔτε μία ὥρα!

Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν θὰ ἐγελοῦσα κ' ἐγώ, *Πόλκα Μαζοῦρκα*! Καὶ ὑπάρχει ἀστειότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μαϊμοῦ; Ἅμα γελᾷ κανεὶς χωρὶς αἰτίαν, τοῦ λέγουν: «Τί γελᾶς; μαϊμοῦ χορεύει;» Καὶ ἀπὸ αὐτὸ πλέον, κατάλαβε...

Ἐλπίνωρ, ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χαράν της ἡ Κική, ὅταν ἔλαβε τὰ γραμματόσημα ποῦ εἶχες τὴν καλοσύνην νά της στείλῃς. Μὰ ποῦ τα οἰκονόμησες τόσον πλῆθος! Ἔχω μεγάλην περιέργειαν νὰ ἰδῶ αὐτὰ τὰ ὡραῖα πραγματάκια, ποῦ ἔχει τὸ γερμανικὸν περιοδικόν. Στεῖλέ μου, σὲ παρακαλῶ, μερικά.

Καὶ σύ, *Σῦρε κ' Ἔλα*, νὰ δεχθῇς τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τῆς Κικῆς, διὰ τὰ πολλὰ καὶ ὡραῖα γραμματόσημα.

Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου, δεκτὸν καὶ... κρυφόν. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν τὰ «Χριστούγεννα 'στὸ Ἐρημοκλῆσι»· ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον θέλει διόρθωμα, διὰ νὰ γίνῃ ἓν ὡραιότατον ποιηματάκι. Σὲ παρακαλῶ νά μου στείλῃς καὶ τὰ ἄλλα· ἔχω προαίσθημα, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃς συνεργάτης μου, καὶ μάλιστα ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν θ' ἀργήσῃ.

Ἄνθος τῆς Ἀλόης, λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νά σου ἐγκριθῇ τὸ νέον ψευδώνυμον. Δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν κανονισμόν, ἀντίκειται ὅμως εἰς τὴν συνήθειάν μας. Ἕνα ἀγόρι π. χ. εἰμπορεῖ νὰ λέγεται *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας* ἢ ἕνα κορίτσι *Πειρασμός*· ἀλλὰ νὰ λέγεται τὸ ἀγόρι *Μαυρομάτα* καὶ τὸ κορίτσι *Ναύαρχος*, αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ... εἶνε σχεδὸν ἀπάτη. Στεῖλε ἄλλο.

Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω, *Στρατηγὲ Ρίο-δὲλ-Κουτεντέζ*, διὰ τὸ διηνεκὲς αὐτὸ ξεσπάθωμα. Φαντάσου ἂν ἔκαμναν ὅλοι ὅπως σύ! Πόσον γρήγορα θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἡ αὔξησις! ἐν ᾧ τώρα μόλις κατορθώνομεν κάπου-κάπου νὰ ἐκδίδωμεν ἓν φύλλον δωδεκασέλιδον. Αὐτὴν τὴν φορὰν μάλιστα ὁ ἀριθμὸς τῶν 40 ἤργησε νὰ συμπληρωθῇ, καὶ μᾶς ηὗραν αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα, ὅταν ὀλίγον ἐργάζωνται εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἡ ἔκδοσις διπλοῦ φύλλου εἶνε ἀδύνατος. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι τὸ 17ον φύλλον θὰ εἶνε δωδεκασέλιδον.

Χιακὴ Μαργαρίτα, μοῦ ἔρχεται νά σου εἴπω ὡς ὁ Καῖσαρ: «Καὶ σύ, υἱέ μου Βροῦτε;» Ἐπειδὴ δέν σου ἐδημοσίευσα μίαν Πληροφορίαν, — καὶ βέβαια δὲν θὰ εἶχα τόπον, — συμπεραίνεις ὅτι δέν σε ἀγαπῶ καὶ μὲ λυπεῖς τόσον μὲ τὰ παράπονά σου; Ἔλα, ἄφησέ τα αὐτὰ καὶ στεῖλέ μου γρήγορα τὰς προτάσεις σου. Τὸ περιοδικὸν ποῦ λέγεις, δὲν σοῦ το ἔστειλα ἐγώ. Οὔτε τὸ γνωρίζω κἄν.

Κεραμυδόγατε, ἄσωτε υἱέ, σὲ δέχομαι πάλιν μετὰ πάσης χαρᾶς· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ ἔσφαζα καὶ σιτευτὸν μόσχον... ἐὰν εἶχα. Ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι.

Γεώργιε Βιτσαξῆ, καὶ τὸ ἰδικόν σου ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον, δι' οὓς λόγους εἶπα ἀνωτέρω πρὸς τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀλόης*. Περιμένω ἄλλο.

Ἀδηφάγε Στρουθοκάμηλος [Ε] ἂν καὶ ἀργά, λάβε καὶ τὰ ἰδικά μου συγχαρητήρια διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενέθλια. Τί λαμπρὰ δῶρα! τί ὡραῖαι ἀσχολίαι καὶ διασκεδάσεις! Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θά μου γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου, ἅμα ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν.

Ζοφερὸν Νέφος, ἐπειδὴ τὸ μοναδικὸν ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινεν ἡ μία, δὲν ἦτο κατάλληλον, ἐξέλεξα καὶ δι' αὐτὴν ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἄλλης. Τὰ βλέπεις εἰς τὴν σχετικὴν στήλην, σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

«Σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς, — μοῦ γράφει ἡ *Ταΰγέτη*, — ὅτι ἐγὼ δὲν εἶπα ποτὲ τὴν κουταμάρα, ποῦ μου ἀποδίδει ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* εἰς τὸ τελευταῖόν του Π. Πνεῦμα.... Ξεύρεις ὅμως τί ἔμαθα; Πέρυσι εἶχε πάθῃ κάτι τέτοιο ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, φαντάσου, καί το ἔρριψε ἀπάνω μου!» Ἀλήθεια; δέν το πιστεύω... εἶνε πρωταπριλιά.

Ναυτοπούλα, τρία εὔσημα πρῶτα-πρῶτα [ΕΕΕ] διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐπιστολήν. Ὅλοι σὲ ἐνεθυμοῦντο καὶ ὅλοι ἐρωτοῦσαν εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν ποῦ εἶχες νὰ φανῇς· δὲν ἐδημοσίευα ὅμως τὰς ἐρωτήσεις διὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι ἦσαν πολλαί, δεύτερον...— καλλίτερα νὰ σοῦ το εἰπῶ, — διότι, μὴ φανταζομένη τὰ πολλὰ αὐτὰ ἐμπόδια, ἔλεγα: «Ἄφησέ την· φαίνεται ὅτι ἐσήκωσε κότσο καὶ ἡ ψυχή της· αὐτὸ παθαίνουν συνήθως ὅσαι σηκόνουν τὰ μαλλιά τους ἐνωρίς.» Ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶχα ἄδικον, καὶ δὲν φαντάζεσαι πόσον χαίρω δι' αὐτό.

Ἱππότα τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας [ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσεν. Ὀρθότατα ὅσα εἶπες εἰς τοὺς ἐξαδέλφους σου περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν σε ἤκουσαν. Οἱ συνεργάται μου σὲ ὑπερευχαριστοῦν διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις σου κρίσεις.

Φρῖξε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ μὲ αὐτὸ θὰ διαγωνισθῇς. Γράφε μου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μῆλον τῆς Ζαγορᾶς* (Γ. Α. Φ.) *Πεντάμορφην* (Ο. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (Η. Ν. φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ μή σου ἀπαντήσω·) *Τρυγώναν* (Δ. Δ.) *Γηραιὸν Νεῖλον* (Λ. Μ. αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Θωρακίτην* (Γ. Μ. δεκτόν·) *Χαλκιδαϊκὴν Νύκτα*, *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης* (Γ. Κ.) *Κόρην τοῦ Λάλα* (Β. Κ.) *Σκαλιστῆρι* (Κ. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Ἀνοιξιάτικο Λουλοῦδι* (Θ. Γ.) αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον·) *Δρυοδαίμονα* (Γ. Γ. ἔστειλα·) καὶ *Ἀρχιστράτηγον Ρόβερτς* (Ν. Κ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ *Δυοπτροφοροῦσα* εὐχαριστεῖ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* διὰ τοὺς ἀσπασμούς της, καὶ τώρα ποῦ εἶνε ἄνοιξις θὰ τὴν βλέπῃ συχνότερα, διότι ὅταν ἦτο χειμὼν δὲν την ἐπλησίαζε, φοβουμένη μήπως κρυώσῃ· — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ φανερώσῃ τ' ἀρχικά της εἰς τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* — ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Δροσιὰν τοῦ Βοσπόρου* — ἡ *Κωμῳδία τῆς Ζωῆς* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Κόδρου* — ἡ *Ἀνυσία Κουβέλου* ἀσπάζεται τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — ὁ *Σοφὸς Πιττακός*, ὁ *Τυδεὺς* καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, συγχαίρουν τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων· — τὸ *Μαγευμένον Δάσος* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Καλῶς Ὥρισες* — ὁ *Ἐλπίνωρ* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Εὐώδους Ἴου* καὶ τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἐδάφους*, ἀσπάζεται δὲ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην* — ἡ *Ἑλένη Σ. Ρ. Λουκάτου* κάμνει συλλογὴν ἀπὸ ἀναμνηστικὰ ταχυδρομικὰ δελτάρια· παρακαλεῖ λοιπὸν τοὺς φίλους μου καὶ τὰς φίλας μου, ὅσοι ἔχουν τὴν καλωσύνην, νά τῃ στείλῃ ἕκαστος ἀπὸ μίαν κάρταν τῆς πόλεως, ἐν ᾗ διαμένει, μὲ ὀλίγας του λέξεις, ἀπ' εὐθείας ὡς ἑξῆς: Δδα Ἑλένην Σ. Ρ. Λουκάτου, Ἀργοστόλιον, Κεφαλληνίας· εἰς ἀνταπόδοσιν δὲ θὰ στέλλῃ καὶ αὐτὴ δελτάρια οἱασδήποτε νήσου τοῦ Ἰονίου — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἔξυπνον Βλάκα* — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει τόπος· καὶ φυσικά, ὕστερ' ἀπὸ τὴν σημερινήν, φοβερὰν καὶ τρομερὰν γραμματοπλημμύραν!

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Βλαχοπούλαν*, *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* καὶ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* — ὁ *Καρνάβαλος* μὲ τὸν *Αὐγερινόν*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Μαγευμένον Δάσος* — ὁ *Χρυσορρόας Πακτωλὸς* μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Καρδερίναν* — ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* μὲ τὸν *Μάρκον Δράκου*, *Εἰρήνην Πατρώνα* καὶ *Χρυσοῦν Ἀριθμόν* — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὸν *Εὐβοϊκὸν Ὁρίζοντα*, *Μαινομένην Θάλασσαν* καὶ *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Μυστικὴν Φωνὴν* καὶ *Μπάμ-Μπούμ* — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν*, *Ἥμερον Περιστερὰν* καὶ *Ὀλόξανθες Νεράϊδες* — τὸ *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸν *Τριανταφυλλένιον Κάμπον*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Μαρτολούλουδο* — ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Τυδέα* καὶ *Κοραλίαν Μακρῆ* — ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Ἰωάννην Μινάρδον*, *Βροτολοιγὸν Ἄρην* καὶ *Ναυαγὸν Καρδίαν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* καὶ *Λεοπάρδαλιν* — ὁ *Δημ. Γ. Σημίτης* μὲ τὸν *Ζεβάν*, *Σαρδανάπαλον* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλαν* — ἡ *Λευκὴ τῆς Καστίλλης* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Φαγᾶς* μὲ τὸ *Μανταρίνι τῆς Χίου* — ὁ *Πειρασμένος Καρχαρίας* μὲ τὸν *Ὀρφέα*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Τσιγγαρέλα* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος*, *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ὁ *Θεαγένης* μὲ τὸν *Αὐγερινόν*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* καὶ *Ἴριδα* — ὁ *Δημ. Φιλέρης* μὲ τὴν *Δίχρωμον Φούξιαν*, *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* καὶ *Κίχλην* — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* — ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Παιδικὴν Χαρὰν* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ἡ *Καυκασία* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ζεβάν* — ὁ *Δὸν Ροτρῖγος* μὲ τὴν *Ποιμενικὴν Ράβδον*, *Περσέα* καὶ *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὴν *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ*, *Ἀττικὴν Μοῦσαν* καὶ *Μανταρίνι τῆς Χίου* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Σαρδανάπαλον*, *Ζεβὰν* καὶ *Βίγλαν* — ὁ *Σκανδαλιάρης* μὲ τὸν *Ναυτόπαιδα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* — ἡ *Κόκκινη Ἐξοχὴ* μὲ τὸν *Σοφοκλῆν Δ. Κόλλαν*, *Παρατσοῦκλι* καὶ *Τέτιγα τῆς Ἀχαΐας* — ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, *Ἰόνιον Νῆσον* καὶ *Ἠπειρώτην* — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸ *Τί με μέλει* — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Μυστικὸν Ψευδώνυμον* καὶ *Πενθοῦσαν Καρδίαν* — ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὸν *Νεαρὸν Μουσικόν*, *Νεαρὸν Κερκυραῖον* καὶ *Ἰωάννην Χ. Σολιώτην* — ὁ *Λάμπρος Παπαγεωργίου* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Μυστικὴν Φωνὴν* καὶ *Ἰωάνναν Δάρκ* — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* μὲ τὸ *Ἄνθος Μυρσίνης*, *Μειδίαμα τοῦ Ἔαρος* καὶ *Χωλὸν Διάβολον* — ἡ *Μυστικὴ Φωνὴ* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* ([Ε] καὶ ἡ ἐπιστολή σου περὶ τοῦ Ἀνδριάντος Κολοκοτρώνη εὐφυεστάτη, καὶ τὸ ἀνέκδοτον τῆς Ἐκθέσεως χαριτωμένον· μόνον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον μετέφρασες, εἶνε πολὺ γνωστόν·) *Λοξίαν* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι αἱ νέαι σου ἀσκήσεις θὰ εἶνε καλλίτεραι, ὥστε νὰ μὴ διαψευσθοῦν αἱ περὶ Εὐσήμων ἐλπίδες τῶν ἀδελφῶν σου... καλὰ ἐλογάριασες· ἐπάνω-κάτω τὸν Ἰούνιον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός·) *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* ([Ε] τόσον δικαία ὅσον... καλογραμμένη ἡ χαρά σου διὰ τὸ Βραβεῖον· περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([Ε] πολὺ καλὸς ὁ λόγος σου·) *Πειραϊκὴν Αὔραν* (πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ· ἀλλὰ διατί γράφεις μὲ κόκκινον μελάνι;

δὲν ἠξεύρεις ὅτι βλάπτει 'στὰ μάτια ;) *Κουκουρῖκον* (βεβαίως· διότι τὰ Βραβεῖα τῶν διαφόρων Διαγωνισμῶν εἶνε ἀνεξάρτητα·) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* (καθὼς γνωρίζεις, ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* εὑρίσκεται μακράν· ὥστε πρὶν νὰ φθάσῃ ἡ πληροφορία σου, τὴν ὁποίαν μόλις σήμερα θὰ ἐδημοσίευα, θὰ φθάσῃ βέβαια ἐπιστολή σου·) *Ἥρωα Θησέα, Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (ἔγινε καλὰ ἡ μαμμά;) *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* (νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ποῖον κόμμα θὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα !) *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* ([Ε] ἀκόμη γελῶ μὲ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ σκύλου «Πῶς». μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἔβλεπα αὐτὸ τὸ ὡραῖον Δεύκωμα·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* ([ΕΕ] σπανίως μ' εὐχαρίστησεν ἐπιστολὴ ὅσον ἡ σημερινή σου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔμαθα τὰς κλίσεις, τὰ *ἰδανικά*—ὅπως λέγεις,—τόσων ἀγαπητῶν μου φίλων· εὔχομαι νὰ τα πραγματοποιήσουν ὅλαι καὶ νὰ ποκτήσωμεν ὁλόκληρον πλειάδα καλλιτεχνῶν!) *Ὡραίαν Ἀπείραν θον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσον ἐνθουσιώδεις κρίσεις· ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ γράφῃς ἁπλούστερα, φισικώτερα, ἀφελέστερα· δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐπιτήδευσιν, προπάντων εἰς τὰς ἐπιστολάς· ὅπως σκέπτεσαι, ὅπως ὁμιλεῖς, ἔτσι καὶ νὰ μου γράφῃς· ἡ ἐπιστολὴ δὲν εἶνε σύγγραμμα·) *Νικόλαον Κ Δεκαβάλλαν* (λάβε τώρα τὴν καλοσύνην νὰ... λύσῃς τὴν ἐπιστολήν σου· διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ λύω γρίφους·) *Διοπτροφοροῦσαν* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· νὰ συγχωρήσῃς τὴν ἀδελφήν σου, καὶ βέβαια δὲν θὰ το ξανακάμῃ· ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ροδοστεφανωμένην Αὐγὴν* (ἐλπίζω ὅτι τώρα πλέον ἔγινες ἐντελῶς καλά· δέν σε εἶχα λησμονήσῃ· ἀλλ' ἂν κάμῃς ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς, δὲν ἐγγυῶμαι· ὥστε...) *Ἀγάθην τὴν Καλόγραιαν* (τώρα δὲν μένει, παρὰ νὰ ριστεύσῃς εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· καὶ αὐτὸ βεβαίως θὰ γίνῃ εἰς τὰς θερινὰς ἐξετάσεις·) *Ἰωάννην Χ. Σολώτην* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὰς παρατηρήσεις σου·) *Στιβαρὸν Βραχίονα* (ὡραιότατα καὶ ὀρθότατα ὅσα γράφεις περὶ τῆς σημασίας τῶν Διαγωνισμῶν·) *Ἀνήσυχον Πνεῦμα, Δημ. Κ. Φιλέρην* (μὴν εἶνε πρωταπριλιάτικα αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις ; ἂν δὲν εἶνε, λυποῦμαι πολύ·) *Τσίν - Τσίν - Τσάτναμαν* (ἔστειλα τὸ φυλλάδιον· ὅταν γράψῃς εἰς τὰς ἐξαδέλφας σου, μὴ λησμονήσῃς τοὺς χαιρετισμούς μου·) *Πην. Δ. Βογοπούλου* (ἔστειλα·) *Μακιμοκοκὸ* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν, ἀλλὰ προπάντων διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου· ἄ, δὲν ἤξευρα ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε τὸ ὄνομα μιᾶς μαϊμοῦς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῶν Παρισίων, ποῦ ἐγνώρισες πέρυσι· ἄς το μάθουν καὶ οἱ φίλοι μου·) *Μαγευμένον Δάσος* (εἴμεθα σύμφωνοι· ἔστειλα·) *Γαλλικὴν Σημαίαν* (δόξα σοι ὁ Θεὸς πού μου ἔγραψες ! ἡ σειρὰ τῶν «Ἐνδόξων Παιδίων» ἐτελείωσαν· ἀργότερα, νὰ ἰδοῦμε·) *Καυκασίαν* (ναί·) *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν, Μαρτεῖον Λεβαδείας, Ἀντώνιον Θ. Νεζερίτην, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Μέγαν Ναπολέοντα, Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας, Ἀνθούλαν* (νά, τώρα σὲ λίγο ἡ Κυρά - Μάρθα θἀρχίσῃ μιὰ νέα ἱστορία τοῦ Φασουλάκη, ποῦ θά σου ἀρέσῃ πάρα πολύ·) *Ἀράχνην Τραπεζουντίου* (λαμπρὸν καὶ θὰ δημοσιευθῇ·) *Αὐγερινόν, Κυνηγὸν τῶν Ἄλπεων* (ἐλήφθη·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (καμμίαν φορὰν παραλείπω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνταλλάσσουν· ἡ περὶ ἧς λέγεις, οὐδέποτε ἔστειλε τετράδιον, μολονότι τῇ ἐζήτησαν τόσοι, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσίευσα τὴν πρότασίν σου· φαντάζομαι τί ὡραῖα θὰ ἐπεράσατε εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς *Ἐσμεράλδας*·) *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* (ἔστειλα·) *Τσούχτραν* (ἔχεις πολὺ ἄδικον· σὲ παραπέμπω δὲ εἰς ὅσα ἔγραψα πρὸς τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, εἰς τὸ 8ον φύλλον· ἐπείσθης τώρα ;) *Μενεξεδένιαν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* ([Ε] διὰ τὰ ὡραῖα πού μου γράφεις περὶ τοῦ «ἐνδόξου ψευδωνύμου» σου· ἐκτενῆ ἀπάντησιν ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃς πάντοτε· αἱ ἀπαιτήσεις πολλαί, ὁ χῶρος ὀλίγος, τὰ παράπονα ἄπειρα....) *Σοφὸν Πιττακὸν* (ἐματαιώθη; ὄχι δά· ἁπλῆ ἀναβολὴ ἕνεκα πολλῶν ἐργασιῶν·) *Τρομερὸν Γίγαντα* (4 — ὅλα ἐλήφθησαν·) *Μυστικὸν Ψευδώνυμον* καὶ *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ κοινὴ ἐπιστολή σας μὲ τὲς ζωγραφιές·) *Φιλοπάτριδι Ἰάδα* (ὅλα ὡραῖα· φαίνεται ὅμως ὅτι ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς καὶ τὸ ποίημα·) *Λυσόχαρτον* (ἀδύνατον· πᾶς Γρῖφος, εἴτε Λεξίγριφος, εἴτε Συλλαβόγριφος, εἴτε Στοιχειόγριφος, στηρίζεται εἰς τὸν ἦχον, παραβλεπομένης τῆς ὀρθογραφίας· οὕτω γίνεται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἡ Κικήσε ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (ἀμὲ ποῦ θὰ πάρῃς Εὔσημον καὶ διὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ; ἐδῶ σὲ θέλω !) *Ἀληθῆ Φίλην, Κίχλην* (πάλι ἄρχισες νὰ γράφῃς τόσον βιαστικά, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ βγάλω λέξιν·) *Ταϋγέτην* καὶ *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (θὰ στείλετε μίαν δραχμὴν καὶ ἓν ἄλλο ψευδώνυμον καταλληλότερον, διότι αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς... ἀρσενικόν·) *Ἠπειρώτην* (περαστικά·) *Ὡρίωνα* (περίμενε ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἱκανοποιηθῇς·) *Ἀστροποταμίτην* (εἴθε!) *Ἰσμαηλιώτισσαν* (κ' ἐγὼ θὰ ἦμαι πολὺ εὐτυχής, ἂν τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν κ. Τ. δι' ὅσα σοῦ ἔγραψε·) *Ἀνδρομάχην Βρεττοῦ* (μὰ ποῦ εἶνε τὰ ψευδώνυμα ; γράψε μου μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου νὰ σου ἐκλέξω·) *Σπυρίδωνα Μπέκαρην* (γίνεται· εὔχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν·) *Χρύσανθον Ε. Μολῖνον* (μετὰ πάσης χαρᾶς·) *Κόδρον* (μὲ μεγάλην ἀπόλαυσιν ἀνέγνωσα τὰς ὡραίας θεατρικάς σου ἐντυπώσεις· ἡ φωτογραφία ἐλήφθη καὶ σου ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Μικρούλαν Πατρινιάν* (τί καλά !) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (πολύ, πολὺ ἐσφαλμένη...) *Ἔαρ* (μὰ ἦτο λάθος· ἡ «Ἀγγελική» ἐτελείωσε·) *Χωλὸν Διάβολον* (ἐξεθύμωσα.. ἂν καὶ ποτὲ δέν εἶχα θυμώσῃ· νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτιστικούλα·) *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ, Ζουλέϊκαν, Ψάλτην τῶν Δασῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἡ δὲ Κικὴ διὰ τὰ γραμματόσημα· φαντάσου ὅτι κανένα δὲν εἶχε ἀπὸ αὐτά· ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Κόρην τῆς Ἀχαΐας* (ἐνοχλητική ; ἀπεναντίας!) *Τυδέα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰψαφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1

177. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου καὶ σύνδεσμος τὸ ἄλλο,
Καὶ κάνουν ἐπιφώνημα τὰ δύο, ἂν δὲν σφάλλω.
Τὸ τρίτον εἶνε συγγενής, (μπορεῖ νὰ εἶσαι φίλη,)
Τὸ σύνολον δὲ ὄνομα, καὶ ἂν τὸ λύσες, ὁμίλει !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

178. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὸ βῆτα τρυπῶ
Μὲ τὸ ταῦ σταματῶ
Μὲ τὸ μῦ τραγουδῶ
Καὶ μονάχο γεννῶ
Φοβερὸν πυρετό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμυρνηοπούλας [Ε]

179. Τονόγριφος.

Μικροὶ μεγάλοι ἐκτελοῦν ὅσα ἐγὼ προστάττω.
Γίνομαι κράτους διαίρεσις, τὸν τόνον θέτων κάτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]

180. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπιστήμων ἀπ' τοὺς πρώτους ἤμουν τὸν παληὸ [καιρό.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς, ρίχνεις μέσα μου νερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Τυϊσκάρδου [Ε]

181. Πρόβλημα.

Ἐπιστρέφων τις ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἠρωτήθη τί πτηνὰ εἶχε κτυπήσῃ. «Ὀρτύκια καὶ πέρδικες» ἀπεκρίθη· «Καὶ πόσα ; » ἠρωτήθη πάλιν. Τότε ἀπεκρίθη· «Ἐπταπλασίασε νὰ ὀρτύκια μου καὶ ἀφαίρεσε 19, νὰ ἔχῃς ὀκταπλάσιες τὶς πέρδικές μου. Ἤ, ἂν θέλῃς, ἑξαπλασίασε τὶς πέρδικές μου καὶ πρόσθεσε ἀκόμη 48, διὰ νὰ ἔχῃς τὰ ὀρτύκια μου δωδεκαπλάσια » Πόσα ὀρτύκια καὶ πόσες πέρδικες εἶχε κτυπήσῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

182. Αἴνιγμα.

Ἄρχων τὸ ἀρσενικόν μου,
Πόλις δὲ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

183. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕνατον εὑρίσκεις 'στὴν Κασπίαν.
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε Θεὸς εἰς τὴν Μυθολογίαν.
Λάθος νὰ κάμῃς φρόντισε, τὸ τρίτον διὰ νὰ εὕρῃς,
Τὸ τέταρτόν μου πάθησις-μὰ ποία δέν το ξεύρεις.
Τὸ πέμπτον μου ἐὰν ζητῇς, διδάσκει 'στὰ σχολεῖα,
Τὸ ἕκτον εἶνε ἐπίθετον, ποῦ δὲν σημαίνει ὑγεία.
Τὸ ἕβδομον εἶνε καρπός, ὅλον τὸν κόσμον τρέφει,
Καὶ τὄγδοον ζωΰφιον, ποῦ ροῦχα καταστρέφει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [ΕΕ]

184—186. Ἀστεῖα παροράματα.

1.—Ξενίαν ἄλυτον μᾶλλον βούλοσαι ἢ πλοῦτον [μικρόν.
2.—Ἡ ὑετὸς χηρεύει νεφρούς.
4.—Πάλιν ἀνθρώπους θεὸς ἐπέταξε· πόσους ; [ἄλλους ἄλλους

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου [ΕΕ]

187. Ἀπροσδόκητον.

Εἰς ποῖον μέρος, ἐν ᾧ εἶνε ἡμέρα, ἂν ἅπτουν φῶτα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

188. Μαγικὸν γράμμα μετὰ διπλῆς ἀκροστοιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὰ μὲν ἀρχικὰ κατὰ σειρὰν νὰ σχηματίζωσι πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ὁπῶραν :

ἄγαν, δρόσος, ἄγγος, πόνος, ἄοσμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [ΕΕ]

189 Φωνηεντόλιπον

μκρ-★-λμνς-τ τ-λθσιτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης [Ε]

190. Γρῖφος.

Σ
[Μ] οἱ οἱ
οἱ φ οἱ
οἱ οἱ
οἱ οἱ

Ἐστάλη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6.

66. Μινώταυρος (Μίνω[ς], ταῦρος.) — **67.** Κάδμος, κάδδος.— **68.** Χλόη-χολή.— **69.** Φαλαρίς-Φάλαρις.

70.
Κ Ω Μ Η
Σ Η Μ Α
Ν Α Μ Α
Ρ Α Χ Η

71—73. 1, Οἱ μῦς ζῶσιν. 2, Τὸ ἀγοράζει. 3. Τὸ χέρι (χαίρει).— **74.** *Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.* (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται ἐκ δεξιῶν πρὸς τἀριστερᾶ, καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.)—**75—79.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Α σχηματίζονται αἱ λέξεις τῆς ἑξῆς πυραμίδος :

Τ
Ω Ρ Α
Π Ρ Ο Α Σ
Α Κ Ρ Ι Τ Α Σ
Π Α Τ Ρ Α Ι Κ Ο Σ

80. ΤΑΩΣ (Ἰ-σΤός, ΣτρΑβων, ΧρΩμα, Μισ:Σιπῆς.) —**81.** Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα —**82.** Ἐν Τροίᾳ Αἰνείας ἐξεῖχεν ἐπ' ἀρετῇ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.